

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 250)

Aug (1) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 70)

30. சரமாமத வக்ஷ்யாமி ரீதிம் பலநிஷ்டிதந

வைகரீ சரமா ரீதி: ப்ரயத்தந ஸ்தாந பேதிநீ

பொருள் - பலன் என்னும் அசுரனை அழித்த இந்த்ரனே! உனக்கு வர்ணங்களுடைய பிரிவுகளின் இறுதி முறையை உபதேசிக்கிறேன். இது வைகரீ எனப்படும் (செவிப்புலனால் கேட்கக்கூடியதாக உள்ளவை. மற்ற மூன்றுமாகிய பரா, பச்யந்தி மற்றும் மத்யமா ஆகியவை கேட்க இயலாதவை ஆகும்). இது நாக்கானது ஒலியை எழுப்புவதற்காக தொடும் இடத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாகும்.

31-1. வ்யக்த வாசாம் ஸமுச்சாரே ஸா ஸ்புட பவதி த்ருவம்

ஜீவாநாம் தேஹ பத்தாநாம் தத் தத் ஸந்மார்க தர்சிகா

32. மாத்ருகா ஜாயதே ஸேயம் விஷ்ணு சக்த்யுபப்ரும்ஹிதா

விஷ்ணுவத் தத்ர பஞ்சாசச்சக்தய: பரிகீர்த்திதா:

33-1. அதிதிஷ்டந்தி யே யாம் ச மாத்ருகாம் வர்ணமாலிநீம்

பொருள் - இது தெளிவாக வெளிப்படும் ஒலியின் வடிவம் ஆகும். இவ்விதமாக வெளிப்படும் ஒலியானது (இது மாத்ருகா - இது ஒலியின் மூலசக்தி அல்லது தாய்ச்சக்தி எனப்படும்), சரீரத்தில் பந்தப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கான சரியான மார்க்கத்தைக் காண்பிக்கிறது. இந்த மாத்ருகா என்பது விஷ்ணுசக்தி போன்றதே ஆகும். விஷ்ணுவைப் போன்றே மாத்ருகையும் ஐம்பது சக்திகளைக் கொண்டு, வர்ண (எழுத்து, ஒலி) மாலையாக உள்ளன.

விளக்கம் – வடமொழியில் உள்ள 50 எழுத்துக்களையே மாத்ருகா என்பர். அதாவது சப்தம் மூலம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி உண்டானது என்னும்போது, அந்த எழுத்துக்களைத் தாயாகக் கூறுகிறார்கள்).

33-2. வாஸுதேவாதயோ வ்யூஹா தச த்வௌ கேசவாதய:

34. ஸ்வராதிஷ்டாயினோ தேவா: சக்தீஸ்தேஷாமிமா: ச்ருணு
லக்ஷ்மீ: கீர்த்திர்ஜயா மாயா வ்யூஹசக்தய ஈரிதா:

35. ஸ்ரீச்ச வாகீச்வரீ காந்தி க்ரியா சாந்தி விபூதய:

இச்சா ப்ரீதி ரதிச்ச ஏவ மாயா தீர்மஹிமேதி ச

36-1. சக்தய: கேசவாதீநாம் தா ஏதா: ஸ்வர சக்தய:

பொருள் – வாஸுதேவன் தொடக்கமாக உள்ள வ்யூஹங்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட கேசவன் முதலான பன்னிரண்டு மூர்த்திகளும் அவற்றின் (அக்ஷரங்களின்) தேவதைகளாக உள்ளனர் (கேசவன், மாதவன் முதலிய பன்னிரண்டு திருநாமங்கள் இங்கு கூறப்படுகின்றன. இவை வ்யூஹாந்தரங்கள் ஆகும். வாஸுதேவன் முதலான ஒவ்வொரு வ்யூஹமும் மூன்று மூன்றாகப் பிரிந்து, இந்தப் பன்னிரண்டு வ்யூஹாந்தரங்கள் ஆகின்றன). இப்போது அந்தச் சக்திகளைக் குறித்து நான் கூறக் கேட்பாயாக. நான்கு வ்யூஹசக்திகள் லக்ஷ்மி, கீர்த்தி, ஜயா மற்றும் மாயா எனப்படும். கேசவன் தொடக்கமாக உள்ள வ்யூஹாந்தர சக்திகள் ஸ்ரீ, வாகீச்வரீ, காந்தி, க்ரியா, சாந்தி, விபூதி, இச்சா, ப்ரீதி, ரதி, மாயா, தீ மற்றும் மஹிமா எனப்படும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 250)

அடுத்து - ச்ருதி போன்றவை அல்லாமல் மற்ற ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறிதல் என்பது முதலாக வரும்போது, அதன் பொருளே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது. இது சரியல்ல; காரணம் அக்ஷரம் என்ற பதமானது மற்ற எந்த ப்ரமாணத்தையும் நம்பி இராமல், தானாகவே தனது அர்த்தத்தை உணர்த்தக்கூடியது ஆகும். ஒரு சொல் மற்றும் அதன் பொருள் என்பவற்றுக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்திற்கான காரணம் இன்னது என்று அறியும் அதே காரணமானது, அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்தும்போது இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை (உதாரணமாக அக்ஷரம் என்ற சொல் “அழியாத பொருள்” என்ற அர்த்தத்தைத் தரவல்லது. ஆனால் நாம் பயன்படுத்தும் வேறு ஒரு இடத்தில் இந்தச் சொல்லுக்கு “அக்ஷரம் = எழுத்து” என்ற பொருளையும் பயன்படுத்தலாம்).

பூர்வபக்ஷம் - இவ்விதம் கூறினால் அக்ஷரம் என்பது ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம். ஏனென்றால் ஸூக்சும வஸ்துக்கள் உட்பட அனைத்து அசேதநங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ள தன்மை மற்றும் அஸ்தூலமாக இருத்தல் (ஸ்தூலமாக இன்மை) போன்ற தன்மைகள் பொருந்ததால் ஆகும். மேலும் ப்ரத்யகாத்மாவை அக்ஷரம் என்ற பதம் கொண்டு குறிப்பிடும் வரிகள் உள்ளன. அவையானவ ஸூபால. (2) - அவ்யக்தம் அக்ஷரே லீயதே - அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது - என்றும், ஸூபால. (7) - யஸ்ய அவ்யக்தம் சரீரம் யஸ்ய அக்ஷரம் சரீரம் - யாருடைய சரீரம் அவ்யக்தமோ, யாருடைய சரீரம் அக்ஷரமோ - என்றும், கீதை (15-16) - க்ஷர: ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தே: அக்ஷர உச்யதே - அனைத்து உயிர்களும் அழியக்கூடியவை, அழியாதது அக்ஷரம் எனப்படுகிறது -

என்றும் உள்ள வரிகள் ஆகும். இதற்கான சமாதானம் அடுத்த ஸூத்ரத்தில் உள்ளது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 250)

வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் பரமைகாந்தி என்னும் நிலையை

மாற்றுவதில்லை

மூலம் - “இரண்டு அதிகாரிகளும் ‘ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே’, ‘அநந்ய தேவதா பக்தா:’, ‘நாந்யம் தேவம் நமஸ்குர்யாத்’ இத்யாதிகளிற்படியே பரமைகாந்திகளாயிருக்க, இங்கு ‘நிஜ கர்மாதி பக்தயந்தம்’ என்று அருளிச்செய்தபடியே வர்ணாச்ரமாதி தர்மங்களை இவர்கள் அநுஷ்டிக்கப்படுக்கால் அக்நீந்த்ராதி தேவதா வ்யாமிச்ரதையாலே பரமைகாந்தித்வம் குலையாதோ?” என்று வேதாந்த வ்யுத்பத்தி பண்ணாதார் சோத்யம் பண்ணுவார்கள். இவ்விடத்தில் “ஸாஷாதப்யவிரோதம் ஜைமிநி:” என்கிற ஸூத்ரத்தின்படியே அக்நயநாதி வ்யுத்பத்தி வசத்தாலே அக்நயாதி சப்தங்களை ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸாஷாத வாசகங்களாக நிர்வஹிக்கலாமிடத்தில் இவை ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தின் திருநாமங்கள்படியே நிற்கையாலே இவற்றில் தேவதாந்தர ஸ்பர்சமில்லை.

விளக்கம் - “பக்தியோகம் மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டுவிதமான அதிகாரிகள் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-36) - ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே - நல்ல புத்தி உள்ளவர்கள் மற்ற தேவதைகளை வணங்குவதில்லை - என்றும், மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (104-91) - அநந்ய தேவதா பக்தா: - மற்ற தேவதைகளிடம் பக்தி அற்றவர்களாக - என்றும், பாதராயண ஸூக்தி - நாந்யம் தேவம் நமஸ்குர்யாத் - மற்ற தேவதைகளை நமஸ்கரித்தல் கூடாது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமைகாந்திகளாக உள்ளனர். இவ்விதம் உள்ளபோது, கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (31) - நிஜ கர்மாதி பக்தயந்தம் - தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களை இயற்றி - என்பதற்கு

ஏற்ப வர்ணாச்ரம தர்மங்களை இவர்கள் செய்வதற்கு முனையும்போது, அதில் அக்னி இந்த்ரன் முதலான மற்ற தேவதைகளுடைய ஆராதனங்களும் கலந்துள்ளது; இதன் காரணமாக இவர்களுடைய இந்த பரமைகாந்தி தன்மை பாதிக்காதோ?”, என்று வேதாந்தங்களை சரிவர அறியாத சிலர் கேட்கலாம். இங்கு ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-29) - ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமிநி: - அக்னி போன்ற சொற்கள் ஸர்வேவரனையே கூறுவதால் விரோதம் இல்லை என்று ஜைமினி கருதுகிறார் - என்ற ஸூத்ரத்திற்கு ஏற்ப அக்னி முதலான சப்தங்களைப் பிரித்து எடுக்கும்போது அவை ஸர்வேச்வரனையே நேரடியாகக் கூறுவதாகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில், இது போன்றே பிரித்துப் பொருள் கொள்வது போன்று, இங்கும் கொள்ளலாம். ஆகவே இவற்றில் மற்ற தேவதைகள் கூறப்படவில்லை என்றாகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 70)

160. மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில், போகின்ற ஏழுலக்குயிர் பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்.

அவதாரிகை - இனி, கோயிலுக்கனந்தரம் சொல்லப்படுவதான திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மண்ணோர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்கு அடுத்து உரைக்கப்படுவதாகிய திருவேங்கடத் திருமலையில் வெளிப்படுகின்ற குணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) “கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” என்றும், “தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்று உபயவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் சேமித்து வைத்த நிதி போலே ப்ராப்யமாயிருக்கிற திருமலையில். (போகின்ற ஏழுலக்குயிர், பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்) “போகின்ற காலங்கள் போய்காலங்கள் போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயிராகின்ற” யென்றும், “கண்ணாயேழுலக்கு உயிராய வெங்கார் வண்ணனை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வவித பந்துவுமாய்க் கொண்டு ஸர்வர்க்குமாத்மாவா யிருக்கிற அந்தர்யாமியுடைய குணமாயிருப்பதாய், “என்கண் பாசம் வைத்த”, “நிகரில் புகழாய்” என்று மிகவும் தண்ணியனாயிருக்கிற என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினானென்றும் ஒப்பில்லாப் புகழை யுடையவனே யென்றும் சொல்லப்பட்ட

வாத்ஸல்யம் “பரஞ்சுடர்ச்சோதி” என்று வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி உஜ்ஜ்வலமாயிருக்குமென்கை. (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்) என்கையாலே “ஒழிவில் காலம்”, “உலகமுண்ட பெருவாயன்” இரண்டையும் சேர்த்துப் பிடித்தருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது. கோயிலுக்கனந்தரம் திருமலையைச் சொல்லுகை தேட்டமாகில் இரண்டு திருமலையும் ஒவ்வாதோ? தெற்குத் திருமலை விஷயமான “கிளரொளியிளமை” கீழே கிடக்க, “ஒழிவில் கால”த்தில் சொன்ன வடக்குத் திருமலையை அருளிச்செய்வானென்னென்னில்; பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரண குணப்ரகாசகமான ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிற ப்ரகரணமாகையாலே, தெற்குத் திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணம் இதுக்குச் சேர்த்தியில்லாலது கொண்டு “கிளரொளி யிளமை”யைச் “செஞ்சொற் கவியோடு” சேர்த்தருளிச் செய்வதாக விட்டு வைத்து இது முதலாக அருளிச்செய்தாரித்தனை.

விளக்கம் - (மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) - திருவாய்மொழி (1-8-3) - கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (45) - தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டிலும் உள்ளவர்களுக்கும் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ள புதையல் போன்று அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள திருமலையில். (போகின்ற) - திருவாய்மொழி (2-6-10) - போகின்ற காலங்கள் போய்காலங்கள் போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயிராகின்ற - என்றும், (ஏழுலகுக்கு உயிர்) - பெரியதிருமொழி (1-9-10) - கண்ணாயேழுலகுக்கு உயிராய வெங்கார் வண்ணனை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் அனைத்து உறவினனாகவும் இருப்பதால், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள அந்தர்யாமியின் குணம் உள்ளதாகிய (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்) - திருவாய்மொழி (3-3-4) - என்கண் பாசம் வைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் தாழ்ந்தவனாக உள்ள என்னிடம் சேர்க்கையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு நின்றான் என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - நிகரில் புகழாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஈடில்லாத புகழ் கொண்டவனே என்றும் கூறப்படுகின்ற வாத்ஸல்யம், (உஜ்ஜ்வலம்) - திருவாய்மொழி (3-3-4) - பரஞ்சுடர்ச்சோதி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வடிவத்தில் தொடை கொள்வதற்கு ஏற்றபடி ப்ரகாசமாக இருக்கும். (பாசம்

வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்) - இவ்விதமாகக் கூறுவதால் “ஒழிவில் காலம்” மற்றும் “உலகம் உண்ட பெருவாயா” ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்து அருளிச்செய்தமை வெளிப்படுகிறது. திருவரங்கத்திற்கு பின்னர் திருமலையைக் குறித்து உரைப்பதில் விருப்பம் இருந்தது என்றால், திருவேங்கடம் மற்றும் திருமாலிருஞ்சோலை ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாகவே உள்ளது அல்லவோ? மேலும் திருமாலிருஞ்சோலை திருமலை விஷயமாக “கிளரொளி இளமை” என்ற இரண்டாம் திருவாய்மொழி உள்ளபோது, அதனைக் கூறாமல் வரிசையில் மூன்றாவதாக உள்ள “ஒழிவில் காலம்” என்பதில் கூறப்பட்ட திருவேங்கட திருமலையை ஏன் முதலில் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பரதவம் போன்றதான ஐந்து நிலைகளில் ஒவ்வொரு நிலைக்கே உரியதான குணங்கள் வெளிப்படுகின்ற திவ்யதேசங்கள் குறித்து அருளிச்செய்யும் பகுதி என்பதால், திருமாலிருஞ்சோலையில் வெளிப்படும் குணம் என்பது திருவேங்கடத்தில் வெளிப்படும் குணத்தைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ளதால், “கிளரொளி இளமை” என்ற திருவாய்மொழியை, “செஞ்சொல்” என்பதான திருவாய்மொழியுடன் சேர்த்து அருளிச்செய்ய எண்ணியவராக, இங்கு திருவேங்கடத்தை முதலில் அருளிச்செய்தார்.

161. உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்.

அவதாரிகை - இனி, “ஒழிவில் கால”த்துக்குப் பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி “ஒன்றுந்தேவா”கையாலே திருநகரியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறர் (உபயேத்யாதியால்).

விளக்கம் - “ஒழிவில் காலம்” திருவாய்மொழியைத் தொடர்ந்து திவ்யதேச ஸம்பந்தம் கொண்டதான திருவாய்மொழியாக “ஒன்றுந்தேவும்” என்பது உள்ளதால், அதில் கூறப்படுவதான ஆழ்வார்திருநகரியில் வெளிப்படும் குணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (உபயப்ரதாந ப்ரணவமான உறை கோயிலில்) “ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத” என்றும், “ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சப்தார்த்தங்களினுடைய ப்ராதாந்யத்தாலே ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் வாசகமாய்க் கொண்டு இருவருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோன்றுவிக்கிற ப்ரணவம் போலே ஆழ்வாருடையவும் பொலிந்து நின்ற பிரானுடையவும் ஆஜ்ஞை இருபுரிந்து நடக்கையாலே உபயருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோற்றும்படியிருப்பதாய், “அவன் மேவியுறை கோவில்” என்று பரமபதத்தில் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்து உள்வெதுப்போடே யிருக்குமா போலன்றிக்கே, அவர்களுக்கு அணித்தாக வந்து நிற்கப் பெறுமையாலே உள்வெதுப்பற்று வர்த்திக்கிற ஸ்தலமான திருநகரியில், (எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்) “எத்தேவுமெவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்ற வண்ணம் நிற்கவே திருக்குருகூரதனுள் குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தன்” என்று ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்டஜ் வஸ்துக்களும் ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி தனக்கு ப்ரகாரமாம்படியிருக்கிற ஐச்வர்யத்தோடே கூட, திருக்குருக்கூரிலே ஸுலபனாய் வந்து நின்றானென்று சொல்லப்பட்ட “திருக்குருகூரதனுள் பரன்”, “திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்” என்று ஸுலபனான நிலையில் ப்ரகாசிக்கிற பரத்வ லக்ஷணமான ஈச்வரத்வம் “பொலிந்து நின்ற பிரான்” என்கையாலே அபிவ்ருத்தமாகா நிற்கும்மென்கை.

விளக்கம் - (உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான) - ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத - ஓம் என்று ஆதமாவை த்யானிப்பானாக - என்றும், ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு: - ஓம் என்பது பகவானாகிய விஷ்ணு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்த இரண்டு வாக்கியங்களிலும் கூறப்பட்டவர்களாக, முதலில் உள்ள ப்ரமாணத்தின் சொல் காரணமாக ஜீவாத்மா, இரண்டாம் ப்ரமாணத்தின் பொருள் காரணமாகப் பரமாத்மா ஆகியோர் உள்ளனர். இவர்கள் இருவருடைய முதன்மையை உணர்த்துவதாக உள்ள “ஓம்” என்ற ப்ரணவம் போன்று ஆழ்வார் மற்றும் “பொலிந்து நின்ற பிரான்” ஆகிய இருவருடைய ஆணைக்கு ஏற்றபடி உள்ள காரணத்தால், இவர்கள் இருவருடைய மேன்மை வெளிப்படும்படியும்; திருவாய்மொழி (4-10-2) - அவன் மேவியுறை கோவில் - என்பதற்கு ஏற்ப

பரமபதத்தில் உள்ளபோது ஸம்ஸாரிகள் தன்னை இழந்து நிற்கிறார்களே என்று எண்ணிக் கலங்கியபடி உள்ள நிலை போன்று அல்லாமல், அவர்கள் மிகவும் அருகில் வந்து நிற்பதால் உள்ளக் கலக்கம் நீங்கப் பெற்று வசிப்பதாகவும் உள்ள திவ்யதேசமான ஆழ்வார்திருநகரியில். (எத்தேவு என்னும்) - திருவாய்மொழி (4-10-10) - எத்தேவுமெவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்ற வண்ணம் நிற்கவே திருக்குருகூரதனுள் குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “தன்னைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைத்து பொருள்களும் தனக்கு மட்டுமே உரிய திருமேனி போன்று தனக்காகவே உள்ள நிலையை வெளிப்படுத்தும்படியான ஐச்வர்யத்துடன் கூடியவனாக திருக்கூருகூரில் அனைவரும் வந்து அண்டும்படியாக நின்றான்”, என்று கூறப்பட்ட. (பர ஈசத்வம்) - திருவாய்மொழி (4-10-3) - திருக்குருகூரதனுள் பரன் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-4) - திருக்குருகூரதனுள் ஈசன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எளியவனாக நிற்கும்போதிலும் வெளிப்படுகின்ற பரத்வம் என்பதற்கு இலக்கணமாக உள்ள ஈச்வர்யத் தன்மையானது, (பொலியும்) - திருவாய்மொழி (4-10-5) - பொலிந்து நின்ற பிரான் - என்று கூறுவதால் வெளிப்பட்டபடி இருக்கும் என்று கருத்து.

162. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசி ஜநக விபவ லாவண்யம் பூர்ணம்.

அவதாரிகை - இதுக்குப் பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி எங்ஙனேயோவாகையாலே திருக்குறுங்குடியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வைஷ்ணவ) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - ஆழ்வார்திருநகரியைத் தொடர்ந்து திவ்யதேசத்தைக் குறித்து உரைக்கும் திருவாய்மொழி “எங்ஙனேயோ” என்பதால், அதில் கூறப்படுவதான திருக்குறுங்குடியில் வெளிப்படுகின்ற குணத்தை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - திருக்குறுங்குடியில்லென்னாதே வைஷ்ணவ வாமநத்தில் என்றது ஸாபிப்ராயம். அதாவது வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமை பெறுகைக்குத்தான்

அர்த்தியானாப்போலே அர்த்தியாய் நின்று, பாஷ்யகாரர் பக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்யனாய் “நாமும் நம்மிராமாநுசனை யுடையோம்” என்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி என்று திருநாமமாய் வாமநாவதாராம்சமாகப் புராண ஸித்தராயிருக்கிற நம்பியுடைய திருப்பதியென்கை. அன்றிக்கே “அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர்” என்று இத்தேச விஷயமான திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் வைஷ்ணவராவ ரென்கையாலே, வைஷ்ணவர்களுடையதாய் வாமந சேஷத்ரமாயிருக்கிற தேசத்திலென்னவுமாம். வாமநாவதார ப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரயோஜநம் (விபவ லாவண்யம் பூர்ணம்) என்கிறதுக்குடலாக விபவாந்வயத்தை யுணர்த்துகையும், “குறியவன்குடி குறுங்குடி” என்னுமர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையும், ஆகவிப்படி யிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியில், “நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்ட பொன்மெனியோடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்” என்றும், “நீலமேனியும் நான்கு தோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே வேறொன்றுக் கிடமறும்படி ப்ரகாசிக்கிற காலமேக நிபச்யாமமான விக்ரஹத்தினுடைய “செல்கின்ற தென்னெஞ்சம்” என்னும்படி மேன்மேலு மநுபவ ருசி ஜநகமாய் “ரூபவாந் ஸுபக: ஸ்ரீமாந்”, “ரூப ஸம்ஹந்நம் லக்ஷ்மீம்” என்று விபவத்தில் ப்ரகாசிக்குமதாகச் சொன்ன ஸமுதாய சோபையான லாவண்யம், “நிறைந்த சோதி வெள்ளஞ் சூழ்ந்த” என்கையாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – (வைஷ்ணவ வாமநத்தில்) - திருக்குறுங்குடி என்று கூறாமல் “வைஷ்ணவ வாமநத்தில்” என்று ஏன் கூறினார் என்றால் ஒரே கருத்து கொண்டவை என்பதால் ஆகும். வாமனனாக வந்து தனக்குச் சேரவேண்டியதை பெறுவதற்காக இரந்தது போன்று, “நாமும் நம்முடைய இராமாநுசனை நமது உடைமையாகக் கொண்டுள்ளோம்” என்ற காரணத்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி என்ற திருநாமம் கொண்டு வாமன அவதார அம்சமாகப் புராணங்களில் கூறப்பட்டவனாக உள்ள நம்பியைக் கொண்ட திவ்யதேசம் என்பதைக் கூறுவதற்காக ஆகும். அல்லது திருவாய்மொழி (5-5-11) – அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தத் திவ்யதேசத்தைக் குறித்த இந்த திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்று கூறுவதால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையதாக உள்ள வாமன சேஷத்ரம் என்றுள்ள திவ்யதேசம்

என்பதால் இவ்விதம் கூறினார் எனலாம். வாமன அவதாரம் குறித்து இங்கு கூறியதன் பலன் என்ன என்றால், (விபவ லாவண்யம் பூர்ணம்) என்பதற்கு ஏற்ப விபவத்தின் தொடர்பை உணர்த்துதல் மற்றும் வாமனனுடைய இடமானது குறுங்குடி என்று உணர்த்துதல் ஆகியவையே ஆகும். இப்படிப்பட்டதாக உள்ள திருக்குறுங்குடியில், (நிறைந்த நீலமேனியின்) - திருவாய்மொழி (5-5-7) - நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்ட பொன்மெனியோடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-5-6) - நீலமேனியும் நான்கு தோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இவருடைய திருவுள்ளத்தில் வேறு எதற்கும் இடம் இல்லாதபடியாக ப்ரகாசிக்கின்ற மழைமேகம் போன்று நிறம் கொண்டதான திருமேனியினுடைய, (ருசி ஜநகம்) - திருவாய்மொழி (5-5-1) - செல்கின்றது என்னெஞ்சம் - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மேலும் அனுபவ ருசியை ஏற்படுத்துவதான, (விபவ லாவண்யம்) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (34-30) - ரூபவாந் ஸுபக: ஸ்ரீமாந் - அழகான ரூபம் கொண்டவன், ப்ரகாசம் பொருந்தியவன் என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (1-13) - ரூப ஸம்ஹந்தம் லக்ஷ்மீம் - மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்த ரூபம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவதாரங்களில் வெளிப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்ற அழகுக்கூட்டம் என்பதான லாவண்யம், (பூர்ணம்) - திருவாய்மொழி (5-5-7) - நிறைந்த சோதி வெள்ளஞ் சூழ்ந்த - என்பதால் பரிபூர்ணமாக உள்ளது என்று கருத்து.

163. ருசிவிவசர்க்குப் பாதமே சரணாக்கு மௌதார்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்து விடும்.

அவதாரிகை - இப்படி பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமான வோரோ குணங்கள் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்த வநந்தரம், மற்றுமுண்டான குணங்களிலோரொன்று ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை, சிரீவரமங்கை முதலாகத் திருப்பேரெல்லையாகத் திருவாய்மொழியடைவிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ருசிவிவசர்க்கு) இத்யாதி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பரத்வம் போன்ற நிலைகளில் மட்டுமே காணப்படக் கூடிய குணங்கள், முதன்மையாக வெளிப்படுகின்ற விளங்குகின்ற திவ்யதேசங்களை அருளிச்செய்தார். அடுத்து மற்ற குணங்கள் முதன்மை பெற்று விளங்குவதான திவ்ய தேசங்களை சிரீவரமங்கை தொடக்கமாக, திருப்பேர் என்பது முடிய உள்ளவற்றை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணாதாபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய் அநந்யகதிகளானவர்களுக்கு, “ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்னும்படி திருவடிகளே உபாயமாகக் கொடுக்கும் “கார்முகில்வண்ணன்” என்கிற ஓளதார்யம்குணம் “சிரீவர மங்கலத்தவர் கைதொழுவிறை வானமாமலை” என்று சிரீவரமங்கையிலெழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலைபக்கலிலே “வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே” என்கிறபடியே தானே வந்து இடங்கொண்டு தன்னை யுபகரிக்கும்படி கொழுந்துவிட்டு வளருமென்கை.

விளக்கம் - (ருசி இவர்க்கு) - மேலே கூறப்பட்ட லாவண்யம் போன்றவை காரணமாக யாராலும் தடுக்க இயலாதபடி பிறந்த ருசியின் விளைவாக, மிகுந்த பரவசம் அடைந்து, வேறு கதி அற்றவர்களுக்கு. (பாதமே பரண் ஆகும்) - திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது திருவடிகளையே உபாயமாகக் கொடுக்கின்ற, (ஓளதார்யம்) - திருவாய்மொழி (5-7-3) - கார்முகில் வண்ணன் - என்பதான தாராளகுணம், (வானமாமலையிலே கொழுந்துவிடும்) - திருவாய்மொழி (5-7-6) - சிரீவர மங்கலத்தவர் கைதொழுவிறை வானமாமலை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சிரீவரமங்கையில் எழுந்தருளியுள்ள வானமாமலையிடம், திருவாய்மொழி (5-7-7) - வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே - என்பதற்கு ஏற்ப தானே வந்து நின்று, தன்னை அளிக்கும்படியாகக் கொழுந்துவிட்டு நிற்கும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 215)

3-6-9 தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய் அவையல்லனாய்
எஞ்சலிலமரர்க் குலமுதல் மூவர் தம்முள்ளு மாதியை
அஞ்சி நீருலகத்துள் ளீர்கள் அவனிவனென்று கூழேன்மின்
நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல்வண்ணனே

பொருள் - ஒரு நிலையில் விட்டுப் போகின்ற தாயும் தந்தையும் போன்று அல்லாமல் நாம் விடும்வரை தான் விடாதபடியான தஞ்சமாக உள்ளவன், நன்மை மற்றும் ப்ரியம் ஆகியவற்றை அளித்தபடி உள்ளதால் தந்தையும் தாயுமாக உள்ளவன், இவர்கள் அனைவருமாக உள்ளவன், அது மட்டும் அல்லாமல் அனைத்துவிதமான உறவினனாக உள்ளவன், அவனை அனுபவிப்பதில் எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லாதபடி உள்ள நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்திற்கு இருப்பின் காரணமாக உள்ளவன், மூன்று மூர்த்திகளிலும் முதன்மையாக உள்ளவன் - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த இவனைப் பற்றும் பொருட்டு இந்த உலகத்தில் உள்ள நீங்கள், அவன் மேன்மையைக் கண்டு கலங்கி, “எல்லையில்லாத மகிமை கொண்டுள்ள அவன் வேறு, நாம் நினைக்கும் அர்ச்சாவதாரத்தில் உள்ள இவன் வேறு” என்று எண்ணவேண்டாம். அதாவது இவனை நம்மால் அண்ட இயலுமோ என்று சந்தேகம் கொள்ளாமல், மனதால் நினைத்து நிற்பதன் மூலமே மகிழும்படிச் செய்யப்பட்டவன் யார் என்றால், அவன் கடல் போன்ற அளவில்லாத ஸ்வபாவம் கொண்டு ஸர்வேச்வரனே ஆவான்.

அவதாரிகை - “பரத்வமே தொடங்கி அவதார ஸௌலப்பயத்தளவும் வர உபதேசித்து, ‘ஆச்ரயியுங்கோள்’ என்னாநின்றீர்; பரத்வம் அவாங்மநஸகோசரம்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானோம்; நாங்கள் எங்கே யாரை ஆச்ரயிப்பது?” என்ன; “நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண, அத்திருமேனியையே அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆச்ரயியுங்கோள்” என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநம் இப்பாட்டு.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் சிலர், “பரத்வம் தொடக்கமாக அவதாரத்தின் எளிமை முடிய உபதேசம் செய்து, இப்படிப்பட்டவனைப் பற்றுவிர்களாக என்று கூறினீர்கள். பரத்வம் என்பது வாக்கு, மனம் ஆகியவற்றுக்கு எட்டாமல் உள்ளதாகும். அவதாரங்கள் அனைத்தும் எடுத்த காலத்திற்குப் பின் நாங்கள் பிறந்துள்ளோம். இப்படி உள்ளபோது நாங்கள் யாரை எங்கு அண்டுவது?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நீங்கள் விரும்புகின்ற விக்ரஹத்தையே அவனும் மகிழ்ந்து ஏற்கும்படியாக ப்ரார்த்தனை செய்து, அதில் நிலைநிறுத்திவிர்களாக. அந்தத் திருமேனியை இந்த உலகுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாத திவ்யமான திருமேனி போன்றே அவன் விரும்புவான். அப்படிப்பட்ட அர்ச்சாவதாரத்தை நீங்கள் அண்டுவீர்களாக”, என்றார். இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு உயிர் இந்தப் பாசரம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய்) புறம்புள்ளார், “தாய் தம்ப்பன்” என்று ஒரு பேராய், இவனுக்கு ஓர் இடர் வந்தவாறே பொகட்டுப் போவர்கள்; இவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு இடர் வந்தாலும் அப்போது முகங்காட்டி ரக்ஷிப்பான் இவனொருவனுமே யாயிற்று. மாதாபிதாக்கள் “இவன் பிறந்த முஹூர்த்தம் பொல்லாதது” என்று நாற்சந்தியிலே வைத்துப் போவாரும், ஆபத்காலத்திலே அறவிட்டு ஜீவிப்பாருமா யிருக்கும்; அவர்களைப் போலன்றிக்கே, தங்களை அழிய மாறியும் நோக்கும் தாயும் தந்தையுமாய்; இவர்களோடு உண்டான பந்தந்தான் கர்மமடியாக வந்ததாகையாலே அக்கர்மம் க்ஷயிக்க க்ஷயிக்கும்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, “பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா”, “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:” என்கிறபடியே ஸத்தாயோகி

ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் பிதாவாயிருக்கும்; அது தன்னிலும், இழவுக்குக் கண்ணநீர் பாய வேண்டாத பிதாவாயிருக்கும்.

விளக்கம் – (தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய்) - “தந்தை தாய்” என்று கூறாமல் “தஞ்சமாகிய தந்தை தாய்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? தாய் தந்தையர் தங்களுடைய நலத்தை எண்ணுபவர்கள் என்பதால் தஞ்சம் ஆகமாட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் நம்முடைய கர்மம் காரணமாக உண்டான ஸம்பந்தம் கொண்டவர்கள் என்பதால் அழியக்கூடியவர்கள் என்பதால் தஞ்சம் அல்லர். இவற்றில் “தங்கள் நலனை எண்ணுபவர்கள்” என்பதை முதலில் கூறுகிறார். இவனுடைய ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாக, “தாய் தந்தை” என்று ஒரு பெயரளவில் இருந்து, நமக்கு ஒரு துன்பம் ஏற்பட்ட நிலையில் காகாகரன் போன்று விட்டுச்செல்வர். நமக்கு ஒரு துன்பம் ஏற்பட்ட நிலையில் காகாகரனை போன்று விட்டுச்செல்வர். நமக்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் ஓடிவந்து முகம் காண்பித்து நம்மைக் காப்பது அவன் மட்டுமே ஆவான். சில நேரங்களில் “இவன் பிறந்த நேரம் சரியில்லை” என்று ஜராஸந்தன் போன்று நாற்சந்தியில் விட்டுச்சென்று விடுவார்கள். ஆபத்து காலத்தில் விச்வாமித்ரன் மருமகன் சுநச்சேபன் விஷயம் போன்று விலைக்கு விற்ப்பும் செல்லக்கூடும். அவர்கள் போன்று அல்லாமல், தாங்கல் அழிந்தாலும் உருமாறினாலும் பாதுகாக்கும் தாயும் தந்தையுமாக இவன் உள்ளான். தாய் தந்தையுடன் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தம் என்பது கர்மம் காரணமாக வந்தது என்பதால், அந்தக் காரணம் அழிந்தவுடன், ஸம்பந்தமும் அழிந்துவிடும். ஆனால் ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் அப்படி அல்ல. மஹாபாரதம் - பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா - அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் அழியாத தந்தையாக உள்ளான் - என்றும், மஹாபாரதம் - ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: - உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் மாதவனே தந்தையும் தாயுமாக உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “இருக்கின்றவை” என்றும் கூறப்படும் அனைத்திற்கும் தந்தையாக உள்ளான். ஒரு காலத்தில் மறைதல் என்ற காரணத்தால் அப்போது கண்ணீர் சிந்த வேண்டாதபடி எப்போதும் உள்ள தந்தையாக இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (தானுமாய்) தந்தையானவன் தாயாகமாட்டான்; தாயானவன் தந்தையாக மாட்டான்; இவர்களிருவரும் இவன்தானாக மாட்டார்கள்; இவன்தான் இவர்களிருவருமாக மாட்டான். இவையெல்லாமாய். (தானுமாய்) மாதாபிதாக்கள் பொகட்டுப் போனவன்றும் “நான் ஜீவிக்கவேணும். எனக்கு நன்மை உண்டாக வேண்டும்” என்றிறே தான் இருப்பது! இப்படி தனக்கு நன்மை பார்க்கும் தானுமாய். தஞ்சமாகிய தந்தை, தஞ்சமாகிய தாய், தஞ்சமாகிய தான் என்று எல்லாவிடத்திலும் “தஞ்சம்” வரக்கடவது. தாயும் தம்ப்பனும் வேணுமாகில் தஞ்சமன்றிக்கே யொழுகிறார்கள்; தான் தனக்குத் தஞ்சமன்றோவென்னில், அன்று “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குக் கரசரணாத் யவயவங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், “அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழி யுழல்வேன்” என்கிறபடியே அபதே ப்ரவ்ருத்தனாமவன்றே. ஆகையால், தனக்குத் தான் தஞ்சனுமல்லன். (அவையல்லனாய்) தந்தை, தாய், தான் என்னும் இவ்வளவன்றிக்கே, “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத்தகிர் நாராயணா:” என்றும், “பித்ரு மாத்ரு ஸுத ப்ராத்ரு தார மித்ராத யோபி வா ஏகைக பலலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோபகாரகனும் ஸவவித பந்துவும் அவனேயிறே.

விளக்கம் - (தானுமாய்) - தந்தை தாயாக இருக்கமுடியாது, தாய் தந்தையாக இருக்கமுடியாது, இவர்கள் இருவரும் தானாக [அதாவது நாமாக] இருக்கமுடியாது, தானும் இவர்கள் இருவருமாக மாட்டான். ஆக இவை அனைத்தும் ஸர்வேச்வரன் தானாகவே உள்ளான். தாய் தந்தையர் நம்மை விட்டு அகன்றாலும், “நான் பிழைத்திருக்க வேண்டும். எனக்கு நன்மை ஏற்படவேண்டும்”, என்று அல்லவோ ஒருவன் உள்ளான்? இப்படியாகத் தனக்கு ஏற்ற நன்மையை விரும்பும் அந்த ஜீவனுமாகவும். தஞ்சமாகிய தந்தை, தஞ்சமாகிய தாய், தஞ்சமாகிய தான் என்று அனைத்து இடங்களிலும் “தஞ்சம்” எனபதைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். தாயும், தந்தையும் ஒருவனுக்குத் தஞ்சம் அல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் ஒருவன் தானே தனக்குத் தஞ்சம் ஆவான் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். உலகவிஷயங்களில் ஈடுபடுவதன் மூலம் ஒருவன் தானே தனக்கு அழிவை ஏற்படுத்தி கொள்வதன் காரணமாக தானே தனக்குத் தஞ்சம் அல்லன்; அந்த விஷயங்களில் ஈடுபடாதபடி தன்னை ஈச்வரன் பார்த்துக் கொள்வதால் அவனே தஞ்சம் என்பதை

அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் - ஸர்வேச்வரனை ஆராதிப்பதற்காகவே விசித்ரமான இந்தச் சரீரம் முன்பு உண்டாக்கப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுக்குக் கைகால் போன்ற உறுப்புகளை அளித்த பின்னர், திருவாய்மொழி (3-2-1) - அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழி யுழல்வேன் - எனப்பதற்கு ஏற்ப தகாத வழியில் அல்லவா நிற்பான்? ஆகவே ஒருவன் தானும் தனக்கு தஞ்சம் அல்லன். (அவையல்லனாய்) - தந்தை, தாய், ஒருவன் தனக்குத்தானே என்பது போன்றவை மட்டும் அல்லாமல், ஸுபால உபநிஷத் - மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத்தகிர் நாராயணா: - தாய், தந்தை, சகோதரன், பாதுகாப்பவன், நண்பன் போன்ற அனைவரும் நாராயணனே ஆவான் - என்றும், பித்ரு மாத்ரு ஸுத ப்ராத்ரு தார மித்ராத யோபி வா ஏகைக பலலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ: - தந்தை, தாய், புத்திரன், சகோதரன், மனைவி போன்ற பலரும் ஒவ்வொரு பலனின் பொருட்டே உள்ளனர்; ஆனால் கேசவன் மட்டுமே அனைத்து லாபத்திற்காகவும் உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதங்களிலும் உதவுபவனாகவும், அனைத்துவிதமான உறவினனாகவும் அவனே உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (எஞ்சலில் அமரர் இத்யாதி) இப்படியிருக்கிறவன் ஆர்? என்னில்; நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவந ஹேதுவானவன் என்கிறார். எஞ்சல் - சுருங்கல். இல் - இல்லாமை. பகவதநுபவத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள் குலமுண்டு - திரள். அதுக்கு நிர்வாஹகனை. (மூவர் தம்முள்ளும் ஆதியை) மூவர்தாம் உள்ளுகிற ஆதியை - த்யேய வஸ்துவை. "காரணம் து த்யேயய:" இறே. ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவனை என்றுமாம்; மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநனானவனை என்றுமாம். அப்போது இந்த்ரனை யொழியக்கடவது. மூவரென்கிற இது - கணநையாய், மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு காரணபூதன் என்றபடி. (அஞ்சி) கீழ்ச் சொன்னவையெல்லாம் நம்மாலே கிட்டப்போமோ? நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தா ஹேதுவா யிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனா யிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று இங்ஙனே அஞ்சி. (நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்) லௌகிரான நீங்கள். (அவனிவனென்று கூழேன்மின்) அவனாகிறான் - தேச கால வஸ்துக்களால் அபரிச்சிந்நனாய் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே

நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனாய்க் கொண்டிருக்கிறானொருவன்; இவனாகிறான் - தேச கால வஸ்துக்களால் பிற்பட்டு, நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு இவ்வழியாலே நம் புத்த்யதீநனாயிருப்பா னொருவன். ஆன பின்பு, அவன் அபரிச்சிந்நன்; இவன் பரிச்சிந்நனென்று இங்ஙனே ஸம்சயாக்ராதராகாதே கொள்ளுங்கோள்; (நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்) மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாக் கோலினிகோள். (அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே) அபரிச்சேத்ய மஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாகக் கொண்டு விரும்பும். “ப்ரதிமாஸ்வ ப்ரபுத்தாநாம்” என்று ருஷிகளைப்போலே தம் வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே “அவனிவன்” என்கிறார். “அங்குத்ததைக்கு உகந்தருளின இடத்தை விபூதியாக நினையாதே, இங்குத்ததைக்கு அவ்விடத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள்” என்று பணிக்கும் ஆண்டான்; “யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே” என்றும், “மநஸாபி க்லுப்த:” என்றும், “ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்” என்றும், “ஸுவர்ண ரஜதாதிபி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே. அஸாதாரண விக்ரஹத்தை நாம் ஆதரிக்கிறதும் “அவன் பரிக்ரஹித்தது” என்றிறே. அவ்வோபாதி இதுவும் அவன் பரிக்ரஹித்தானானால் ஆதரிக்கத் தட்டில்லையிறே. முதல்தன்னிலே அவன் திருமேனியைப் பரிக்ரஹித்ததும், “பக்தாநாம்” என்கிறபடியே ஆச்ரிதார்த்தமாகவிறே, அது கார்யகரமாமிடத்திலேயிறே மிகவும் உறைக்க இருப்பது; ஆகையாலே, நீள் கடல்வண்ணன் அவனாகும்.

விளக்கம் - (எஞ்சலில் அமரர் இத்யாதி) - இப்படி உள்ளவன் யார் என்றால் நித்யஸூரிகள் பிழைத்திருக்கக் காரணமாக உள்ளவன் என்கிறார். எஞ்சல் என்றால் சுருக்கம், எஞ்சலில் என்றால் சுருக்கம் இல்லாமை. அதாவது சுருக்கம் இல்லாத பகவத் அனுபவத்தை எப்போதும் அடைந்துள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன். (மூவர் தம்முள்ளும் ஆதியை) - மூன்று மூர்த்திகளும் த்யானிக்கின்ற காரணப்பொருளாக உள்ளவன். காரணம் - காரணமாக உள்ளவன், த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்பது காண்க. அல்லது நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று அவர்களை நிர்வாகம் செய்பவன். அல்லது இந்த மூவரிலும் முதன்மையாக உள்ளவன்; இவ்விதம் கொண்டால் நான்முகன், இந்த்ரன் மற்றும் சிவன் என்று கொள்ளவேண்டும். மூவர் என்பது

எண்ணிக்கை என்று கொண்டு, காரணமாக உள்ளவன் என்று கொள்ளலாம். (அஞ்சி) - இதுவரை கூறப்பட்டவை அனைத்தும் அச்சத்திற்குக் காரணமாக இருப்பவை ஆகும். என்ன அச்சம்? இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைத்திற்கும் அனைத்துவிதமான உறவினனாக உள்ளவனை நம்மால் அண்ட இயலுமா? நித்யஸூரிகளின் இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ளவனை நம்மால் அண்ட இயலுமா? நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களை நிர்வகிப்பவனை நம்மால் அண்ட இயலுமா? - என்று இப்படியாக உள்ள அச்சம். (நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்) - இவ்விதம் அச்சம் கொண்டு உலகத்தில் உள்ள நீங்கள். (அவன் இவன் என்று கூழேன்மின்) - “அவன்” என்பவன் இடம், காலம் போன்றவற்றால் அளவுபடாதவனும், அவனுக்கே உரிய திருமேனி கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளால் அனுபவிக்கப்படுபவனும் ஆவான். “இவன்” என்பவன் காலம் மற்றும் இடத்தால் பின்னர் வந்து, நாம் விரும்பும் ஒரு பொருளையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு, இப்படியாக நம்முடைய புத்தியை தன்வசப்படுத்துபவனாக உள்ளவன் ஆவான். இவ்விதம் அவன் உள்ளபோது, “அவன் அளவுபடாதவன், இவன் அளவுபடுத்தப்பட்டவன்” என்று சந்தேகம் கொள்ளாதபடி இருப்பீராக. (நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்) - உங்களுடைய மனதால் நீங்கள் எந்த ஒன்றை அவனுடைய திருமேனியாகக் கொள்ளுகிறீர்களோ, (அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே) - அளவிட இயலாத மேன்மை கொண்ட ஸர்வேச்வரன் அதனையே தனக்கு மட்டுமே உரிய திருமேனியாகக் கொண்டு விரும்பி நிற்கிறான். ப்ரதிமாஸ்வ ப்ரபுத்தாநாம் - அறிவற்றவர்கள் அவனை விக்ரஹத்தில் மட்டுமே காண்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப ரிஷிகள் போன்று தனது வாயால் கூற இயலாதபடியால் “அவன், இவன்” என்கிறார். ஸ்வாமி ஆண்டான், “பரமபதநாதன் மகிழ்வுடன் உறைகின்ற அர்ச்சாவதாரத்தை விபூதியாக எண்ணாமல், அர்ச்சாவதாரத்திற்கு பரமபதத்தை விபூதியாக எண்ணுவீர்களாக”, என்றார். கீதை (4-11) - யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே - என்னை எவ்விதம் வழிபடுகிறார்களோ - என்றும், தைத்திரீயம் - மநஸாபி க்லுப்த: - சலனம் இல்லாத மனதால் ஆராதிக்கத்தகவன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் - ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள விஷ்ணு - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸுவர்ண ரஜதாதிபி: - பொன்னாலும், வெள்ளியாலும் ஆன திருமேனி - என்றும் கூறுவற்கு ஏற்ப உள்ளவன். அவனுக்கே உரித்தான

திருமேனியாக மற்றவற்றை நாம் கொண்டாடுவதும், அவன் அதனை ஏற்றதால்தான் அல்லவோ; இது போன்றே அர்ச்சாவதாரத்தையும் அவன் ஏற்கும்போது கொண்டாடுவதில் தடையில்லை. ஆனால் அவன் அர்ச்சா விக்ரஹத்தை இவ்விதம் தனது திருமேனியை விரும்பி ஏற்பானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன் திருமேனியை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - பக்தநாம் - அடியார்களுக்காகவே உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களுக்காகவே ஆகும்; ஆகவே அது காரியமாக பயன் அளிக்கும் இடத்தில் மிகவும் நிலைத்து நிற்கிறான். எனவே நீள்கடல்வண்ணன் என்பது அவன் ஆவான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 77)

72. கைத்தனன் தீய சமயக் கலகரைக் காசினிக்கே

உய்த்தனன் தூய மறைநெறி தன்னை என்று உன்னி உள்ளம்
நெய்த்து அவ்வன்போடு இருந்து ஏத்தும் நிறை புகழோருடனே
வைத்தனன் என்னை இராமானுசன் மிக்க வண்மைசெய்தே

விளக்கவுரை - கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாமல் உள்ளதும், பட்டை தீட்டப் பெற்ற மாணிக்கம் போன்று ஒளிர்வதும் ஆகிய உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட எம்பெருமானார், இந்த உலகம் முழுவதையும் காக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார். இதனால் திருநாராயணபுரத்தில் பௌத்தர்கள், திருமலையில் சைவர்கள், சரஸ்வதி பீடத்தில் மாயாவாதிகள் ஆகியவர்களை வாதத்தில் வென்று, இது போன்று பல சமயங்களில் நின்றவர்களை வென்றார். “இருள்தருமாஞாலம்” என்று உள்ள இந்த உலகில் வாழும் ஜீவன்கள் கரை ஏறும்விதமாக, பரமவைதிகமான, தர்ம நெறிகளையும், சரணாகதி மார்க்கத்தையும் நடத்தி வைத்தார். இப்படிப்பட்ட இரண்டு உயர்ந்த வழிகளை ஏற்படுத்தி வைத்தார் - என்று மனப்பூர்வமாக உணர்ந்து, மிகுந்த அன்புடன் இந்தச் செயல்களைக் கொண்டாடும் புகழுள்ள அடியார்களுடன் என்னைச் சேர்த்து வைத்தார்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார் தம்முடைய ஓளதார்யத்தாலே இவருடைய அபிமதத்தைக் கொடுத்தருள இவர்தாம் அவர் தம்மாலே லபித்த புருஷார்த்தங்களை யநுஸந்தித்து க்ருதார்தரானார்; இதிலே, எம்பெருமானார் தம்முடைய ஓளதார்யாதிசயத்தாலே அதிஹேயங்களான வேதபாஹ்யருடைய

ஸமயங்களைப் பற்றி நின்று கலஹிக்குமவர்களை நிரஸித்தாரென்றும், அத்யந்த பரிசுத்தமான வேத மார்க்கத்தை பூமியிலேயெங்குமொக்க நடத்தியருளினாரென்றும் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணா நின்றுள்ள பெரியோர்களோடே கலந்து பரிமாறும்படி அடியேனை வைத்தருளினாரென்று அநுஸந்தித்து வித்தராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், எம்பெருமானார் தனது ஓளதார்யத்தால் திருவரங்கத்தமுதனாருக்கு விருப்பமானவற்றை அளித்தருளினார்; திருவரங்கத்தமுதனார் எம்பெருமானாருடைய இந்தக் குணம் மூலம் பெற்ற புருஷார்த்தங்களை எண்ணி பயன் அடைந்தவராக நின்றார். இந்தப் பாசுரத்தில் - எம்பெருமானார் தன்னுடைய ஓளதார்யத்தின் மேன்மை காரணமாக மிகவும் தாழ்ந்தவர்களும், வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உரைப்பவர்களும் ஆகியவர்களுடைய மதங்களை அண்டி நின்று கலஹம் செய்பவர்களை ஒதுக்கினார் என்றும், மிகுந்த தூய்மையான வேதமார்க்கத்தை இந்தப் பூமியில் முழுவதுமாக நிலைநாட்டினார் என்றும் எண்ணியபடி மகிழ்ச்சியுடன் துதித்தபடி உள்ள உயர்ந்தவர்களுடன், திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தன்னையும் கலந்து நிற்கும்படிச் செய்தார் என்று எண்ணி மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுசன்) “வசீவதாந்ய:” என்றாப்போலே இவ்வளவும் ஓளதார்ய குணத்தையிட்டு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானார். (மிக்க வண்மை செய்து) “கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கிக் கொழுந்து விட்டோங்கிய வுன் வள்ளல்தனத்தினால்” என்கிறபடியே கொடுக்கக் கொடுக்க ஒரு குறைகளுமின்றிக்கே சாணை பிடித்த மாணிக்கம் போல் மிகவும் ப்ரகாசிக்கிற ஓளதார்ய குணத்தாலே லோகத்தை யெல்லா முத்தரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி.

விளக்கம் - (இராமாநுசன்) - வசீவதாந்ய: - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் தனது ஓளதார்யம் மூலம் வெளிப்படுத்தும் எம்பெருமானார். (மிக்க வண்மை செய்து) - கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கிக் கொழுந்து விட்டோங்கிய வுன் வள்ளல்தனத்தினால் - என்பதற்கு ஏற்ப எத்தனை அள்ளிக்கொடுத்தாலும் எந்தவிதமான குறைவும்

ஏற்படாமல், சாணை பிடிக்கப்பட்ட மாணிக்கம் போன்று மிகுந்து ப்ரகாசத்துடன் காணப்படும் ஒளதார்ய குணம் மூலமாக இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் உயர்த்தவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டவராக.

வ்யாக்யானம் - (கைத்தனன் தீய சமயக் கலகரை) வேதபாஹ்யங்க ளாகையாலே அதிஹேயங்களான பௌத்த ஜைந மாயாவாதிகளுடைய குத்ருஷ்டி ஸமயங்களிலே நிஷ்ணாதராய்க் கொண்டு, ஜகத்து சஷணிகமென்றும், தத்வம் ஞானமாத்ர மென்றும், ப்ரபஞ்சம் மித்யை யென்றும், ப்ரஹ்மம் சிந்மாத்ர மென்றும் பேதத்தை நிரஸித்தும், வாங் மாத்ரத்தாலே வேதத்தை அங்கீகரித்து வைத்து அதிலே குத்ருஷ்டி கல்பநங்களைப் பண்ணியும், அவஸாநத்திலே வேதத்தை மித்யா கோடியிலேயாக்கியும், இப்படி துஸ்தர்க்கங்களை சொல்லி கலஹிக்குமவர்களை நிரஸித்தருளினார். கைத்தல் - கடிதல். இவர்களுடைய ப்ரஸங்கங்களெல்லாம் கலஹங்களை விளைவிக்குமித்தனையொழிய வித்வத் ஸம்மதங்களான ப்ரஸங்கங்களன்று காணும். திருநாராயணபுரத்தருகே பௌத்தரையும், திருமலையில் சைவரையும், ஸரஸ்வதீ பீடத்தில் மாயாவாதிகளையும் நிரஸித்தபடி ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமிறே. “காதா தாதா கதாநாம்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (கைத்தனன் தீய சமயக் கலகரை) - வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பொருள் உரைப்பதன் காரணமாக மிகவும் தாழ்ந்த பௌத்தமதம், ஜைநமதம், மாயாவாதிகள் போன்ற பலருடைய மாயை நிறைந்து மதங்களில் ஈடுபாடு நிறைந்தவர்களாக நின்று இந்த ஜகத்தானது நொடிப்பொழுது மட்டுமே உள்ளது என்றும், ஞானம் மட்டுமே உண்மை என்றும் ப்ரபஞ்சம் பொய்யானது என்றும், ப்ரஹ்மம் எந்தத் தன்மைகளும் அற்ற ஞானம் மட்டுமே என்றும், ஜீவாத்மா பரமாத்மா வேறுபாடு இல்லை என்றும், வாக்கு மூலம் மட்டுமே வேதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதில் தாழ்ந்த கற்பனைகளை ஏற்படுத்தியபடியும், இறுதியாக வேதத்தையும் பொய்யானது என்ற வரிசையில் சேர்த்தபடியும் என்று இப்படியாகப் பல கலகங்களைச் செய்த பலரையும் தள்ளினார். இவர்களுடைய செயல்கள் அனைத்தும் கலகங்களாக மட்டுமே இருக்கும் அல்லாமல், அறிவள்ளவர்களால் ஏற்கும்படியாக உரைப்பதன்று. திருநாராயணபுரத்தில் பௌத்தரையும்,

திருமலையில் சைவரையும், ஸரஸ்வதி பீடத்தில் அத்வைதிகளையும் இவர் தள்ளியவிதமானது அனைத்து லோகமும் அறிந்தது ஆகும். ஸ்ரீயதிராஜஸப்ததி (70) – காதா தாதா கதாநாம் – பௌத்தர்களுடைய வாக்கு நழுவினது – என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் – (காசினிக்கே) “அவிவேக கந அந்த திங்முகே பஹுதா” இத்யாதியாலும், “ஸம்ஸார மருகாந்தாரே” இத்யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற “இருள் தரு மாஞாலத்திலே”யிருந்து ஸம்ஸாரித்துக் கொண்டு நஷ்டப் ப்ராயராய்ப் போந்த சேதநரை உத்தரிக்கைக்காகவே. காசினி – பூமி. பூமியிலுள்ள சேதநரை என்றபடி. இவர்களுடைய துக்க பரம்பரைகளைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத பரம க்ருபா பூர்வாக ஓளதார்யத்தாலே.

விளக்கம் – (காசினிக்கே) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (49) – அவிவேக கந அந்த திங்முகே பஹுதா – அவிவேகம் என்னும் மேகங்களால் அனைத்து திசைகளிலும் சூழப்பட்ட – என்றும், யாதவாப்யுதயம் (1-53) – ஸம்ஸார மருகாந்தாரே – ஸம்ஸாரம் என்னும் பாலைவனம் - என்றும் கூறப்படுவதாகிய திருவாய்மொழி (10-6-1) – இருள் தரு மாஞாலம் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதாகிய உலகத்தில் இருந்தபடியே ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி அனைத்தையும் இழந்து தவிக்கும் சேதநர்களை உயர்ந்துவதற்காகவே. அதாவது பூமியில் உள்ள சேதநர்களை. இவர்களுடைய தொடர்ச்சியாக உள்ள துக்கத்தைக் கண்டு பொறுக்க முடியாதபடி தன்னுடைய உயர்ந்த க்ருபை காரணமாக வெளிப்படும் ஓளதார்யத்தால்.

வ்யாக்யானம் - (தூய மறைநெறி தன்னை) ப்ரம ப்ரமாத விப்ரலம்பாதிகளும் புருஷ சேமுஷீ தோஷ மாலிந்யமும், ஸ்வ ப்ராமாணயத்தில் இதராபேசையுமின்றிக்கே யிருந்ததாகையாலே, “சுடர் மிகு சுருதி” என்னும்படி அத்யந்த பரிசுத்தமான வேதத்தினுடைய மார்க்கத்தை. “சுருதி ஸ்ம்ருதி மம ஏவ ஆஜ்ஞா” என்கிறபடியே பகவதாஜ்ஞா ரூபங்களான பரம வைதிக தர்மங்களையென்றபடி. “மறை” என்ற நிருப பதத்தாலே பூர்வோத்தர பாகங்களும், த்ரமிடோபநிஷத்தும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றன. ஆக சுருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களான ஸாமாந்ய விசேஷ தர்மங்களையும், “ந்யாஸஹித்யா” என்றும், “தஸ்மாத் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:”, “ப்ரஹ்மணோத்வா மஹஸ ஓம் இதி ஆத்மாநம் உஜ்ஜீத”

என்றும், “ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யகாத்மந: ப்ராப்தி உபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததாப்ராதிரோதிச வதந்தி ஸகலா வேதா: ஸேதிஹாஸ புராணகா: முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல வேதங்களினுடைய ஸாரதமார்த்தமான சரணாகதி தர்மத்தையும். (உய்த்தனன்) நடப்பித்தார். உய்த்தல் – நடத்துதல். நெறி – மார்க்கம்.

விளக்கம் – (தூய மறைநெறி தன்னை) - எந்தவிதமான ப்ரமையாலும் ஏமாறாமல் இருத்தல், தன்னை நிலைநாட்டுவதில் மற்ற ப்ரமாணங்களின் அவசியம் ஏதும் இன்றி இருத்தல், தோஷங்கள் இன்றி இருத்தல் போன்ற தன்மைகள் கொண்டதால், திருவாய்மொழி (1-1-7) – சுடர்மிகு சுருதி – என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற தூய்மை பொருந்திய வேதத்தின் வழியை. ச்ருதி ஸ்ம்ருதி மம ஏவ ஆஜ்ஞா – ச்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும் என்னுடைய ஆணைகள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகள் மூலம் வேதங்களுடைய பூர்வ உத்தர பாகங்களும், த்ரமிடோபநிஷத்தும் கூறப்படுகின்றன. ஆகவே, ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஆகிவற்றில் கூறப்படுவதான சிறந்த தர்மங்களையும், தஸ்மாத் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு: - அனைத்து தவங்களையும் விட ந்யாஸமே (சரணாகதி) உயர்ந்ததாகும் – என்றும்., ப்ரஹ்மணோத்வா மஹஸ ஓம் இதி ஆத்மாநம் உஜ்ஜீத – ஆத்மாவையே ஓம் என்னும் ப்ரணவமாக உபாஸிப்பானாக – என்றும், ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யகாத்மந: ப்ராப்தி உபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததாப்ராதிரோதிச வதந்தி ஸகலா வேதா: ஸேதிஹாஸ புராணகா: முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந: - அடையத் தகுந்த பரம்பொருளின் ஸ்வரூபத்தையும், அடைகின்ற ஆத்துமாவின் ஸ்வரூபத்தையும், அடையும் உபாயத்தையும், அடைவதற்குப் பலனையும், தடுக்கும் விரோதியையும் இதிஹாச புராணங்களுடன் கூடிய அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றன; மஹாத்மாக்களும், வேதங்கள் பொருள் அறிந்தவர்களுமான முனிவர்களும் சொல்லுகிறார்கள் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அனைத்து வேதங்களின் ஸாரமாகத் திகழ்கின்ற உயர்ந்த சரணாகதி தர்மத்தையும். (உய்த்தனன்) – எங்கும் நிலவும்படிச் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (என்றுன்னி) இவையிரண்டையும் செய்தாரென்று த்ருடாத்யவஸாய பூர்வகமாக அநுஸந்தித்து. (உள்ளம் நெய்த்த வன்போடு) திருவுள்ளம் ஸ்நிக்த்தமாய் அந்த ஸ்நேஹத்தோடே. “அவ்வன்போடு” என்று சொல்ல வேண்டியிருக்க வகர ஒற்று குறைந்து “அவன்பு” என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, நெய்த்த வன்பென்றது உள்ளத்திலே நெய்த்த வன்பென்றபடி. (இருந்தேத்தும்) இப்படிப்பட்ட ஸ்நேஹத்தோடே இருந்துகொண்டு, அந்த ஸ்நேஹமானது ஸந்துசுஷணம் பண்ணவே, “பாஷண்ட த்ருமஷண்டதாவ தஹந:” இத்யாதிப்படியே அவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணா நின்றுள்ள.

விளக்கம் - (என்று உன்னி) - இந்த இரண்டையும் செய்தருளினார் என்று உறுதியான நிலையுடன் எண்ணியபடி. (உள்ளம் நெய்த்த வன்போடு) திருவுள்ளத்தில் மிகுந்த அன்புடன். “அவ்வன்பு” என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக “வ்” என்பது குறைந்து “அவன்பு” என்று உள்ளது. அல்லது உள்ளத்தில் நிலைநிறுத்தி என்று பொருள். (இருந்து ஏத்தும்) - இப்படிப்பட்ட அன்புடன் இருந்து கொண்டு, அந்த அன்பானது மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதால் தாடி பஞ்சகம் (1) - பாஷண்ட த்ருமஷண்டதாவ தஹந: - எம்பெருமானார் பாஷண்டர்களை அழித்தார். சார்வாகர், பௌத்தர் முதலிய மலைகளை மிகவும் எளிதாக எம்பெருமானார் சாய்த்தார் - என்று எம்பெருமானாரைப் புகழ்ந்து துதித்தபடி உள்ள.

வ்யாக்யானம் - (நிறை புகழோருடனே) பரிபூர்ண குணரோடே. “அடியார் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டாதபடி இங்கேதானே. (வைத்தனென்னை) - என்னை சேர்த்தருளினார். “வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம்”, “த்வத் தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸதா அவிரதா மம அஸ்து” என்று இத்தையிறே ஜீயரும் ப்ரார்த்தித்தருளினார்.

விளக்கம் - (நிறை புகழோருடனே) - பரிபூர்ணமான குணம் நிறைந்தவர்களுடன். திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ - என்று விண்ணப்பிக்க வேண்டிய அவசியம் இன்றி தானாகவே நடக்கும் அல்லவோ? (வைத்தனன் என்னை) - அவர்களுடன் என்னைச் சேர்ந்தருளினார்.

யதிராஜ விம்சதி (3) - வாசா யதீந்தர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்றும், யதிராஜ விம்சதி (16) - சப்தாதி போக விஷயா ருசி: அஸ்மதீயா நஷ்டா பவதி இஹ பவத் தயயா யதீந்தர த்வத் தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸதா அவிரதா மம அஸ்து - யதிராஜரே! அழியக்கூடிய உலக இன்பங்கள் மீது எனக்கு ஏற்படும் பற்றுகளை நீக்க நீயே அருளவேண்டும். இத்தகைய இன்பங்கள் பின்வரும் நாட்களில் துன்பமே ஏற்படுத்துவதால், இவற்றை உனது கருணை மூலம் நீக்கவேண்டும். என்னை உனது தொண்டனுக்குத் தொண்டனாகக் கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் நான் உன்னைச் சரணம் என்று பற்றும்படி செய்யவேண்டும். உனக்கு அர்ப்பணிக்க என்னிடம் ஏதும் இல்லை. ஆகவே என்னிடம் இருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள உனது கருணை மட்டுமே கொண்டு என்னை நீ காக்க வேண்டும் - என்றும் இதனையே ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் விண்ணப்பித்தார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்